

26de Juli d. A. er efter min Mening den rette; thi det er ikke Formen, det er Indholdet, vi stride om (Nei!). Havde dens Indhold været svarende til Folkets Fordring og dets Ret, havde her ingen Modsigelse været mod Forordningen (So!), saa havde Fleertallets Indsigelse mod den ikke været tilstede, det borger jeg for (So! So!). Naar dens Indhold havde været fyldestgjørende, saa indestaar jeg derfor, og det paa Grund af det Dulle, som jeg veed er her tilstede efter at komme fremad, og som har fundet sit Udtryk i denne Adresse. Thi enten er denne Adresse ikke Sandhed, eller det, jeg her siger, maa staae ved Magt. Nu har jeg om-
 talt Forordningen i sin Almindelighed, og jeg skal følge den ind i dens Væsen og Betydning. Jeg for min Part lægger en overordentlig stor Vægt paa den Deel af dens Indhold, at vi endelig ere komne til at erkjende, at den store Feil, som blev begaaet i 1848, var den: at lave Riget af 2 Dele, at sætte Hertugdømmerne Slesvig og Holsten i Forening med hinanden paa lige Fod og ligeoversfor Kongeriget. Denne Feil var stor og grundig, og det er vigtigt for mig, at den er hævet ved de samme Mænds Underkrifter, som da begik Feilen. Det er for mig af stor Bigtighed, at Danmarks Thronarvings Navn staaer under Indrømmelsen af dette Misgreb. Det er en Retfærdiggjørelse for os, som dengang paaviste hiint Misgreb, og om intet Andet stod i Forordningen, var den dog vigtig og gavnlig af denne Grund alene. Der indeholdes ogsaa i denne Forordning en Erkjendelse af, at Udviklingen skal gaae fremad, men ingen Begrænsning i Tidrummet, naar den skal gaae fremad i den Tid, som ligger mellem nu og det Dieblis, da Danmarks Riges Grundlov skal indskrænkes fra at være Danmarks Riges, Monarchiets, Grundlov til at gjælde for Kongeriget alene. Naar den ærede Minister siger: Ikke alle Dele af Landet kunne være entge med os derom, siger jeg: men de $\frac{2}{3}$ ere paa vor Side, de $\frac{2}{3}$ skulle beholde det samme Forsvar, som de nu have; hvis de $\frac{1}{3}$ ikke beholde det samme Forsvar i Fremtiden, skeer Retten ikke Fyldest, hvorledes det end gaaer med de $\frac{2}{3}$. Om de kun skulle være forsvarede igjennem de $\frac{2}{3}$ eller selv faae Andeel i For-

svaret, vil jeg overlade til Ministeriets Retfærdighedsfølelse, og naar Ministrene netop beraabe sig paa dette Tal for derved at vise, hvori Banfælgighederne ligge, saa siger jeg, er Ministeriet i aabenbar Modsigelse med sig selv, thi enten er der skeet stor Uret ved den Maade, hvorpaa disse Forhold ere fastsatte, eller ogsaa er der ingen Fare mere for „Prægravation.“ Dette Spøgelse maa ikke have Lov til at vise sig igjen; Prægravationen har man traadt indø i Samstatsforfatningen. Er der Noget at give den enkelte Landsdeel tilbage, saa giv den det, men lad der ikke fra Regjeringen udgaae Tvivl om Retfærdigheden i Bestemmelserne, hvilket er Tilfældet, naar man ikke tør give Fællesforsamlingen besluttende Myndighed. Jeg siger til Ministeren, at dersom vi strømmes tilbage paa dette Punkt, saa træder Tvivlen frem, og af den gaaer Dyrøret frem, men dersom vi kun vise Fasthed, er der ingen Fare; da synker Modstanden i Gruus, thi den har ingen retfærdig Grund at staae paa. Heri ligger det hele Spørgsmaal. Vil ingen Banfælgighed! Man har erkjendt og man har følt, at det væsentlige Grundlag, hvorpaa det Hele skal stilles, er Befolkningen, er Folketallet, hvorved ingen Prægravation kan finde Sted, men efterat man har følt det, er man vegen tilbage. Hvorfor? — fordi netop den samme Stemning, som engang gjorde vore Forhold saa trykkende, nu viser sig igjen. — Er det maaffee os, der ville overløste Ministeriet og forhindre Staten fra at komme til No? — Nei, man er vegen tilbage for den nye Tingenes Orden, har misforstaaet Meningen og Betydningen deraf. — Fremad paa den Vej, vi selv have banet os, men med Sindighed, Rolighed og Billighed! — Og skulde det nuværende Ministerium føle sig hildet i Baand, som det selv har paalagt sig fra tidligere Tid — hvad jeg ikke troer — saa maa det ikke frygte for at vige Bladsen, thi det skal komme til at gaae.

Premierministeren: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at i Forordningen af 26de Juli ligger der ikke nogen Tvivl om Nødvendigheden af, at Forholdet ordnes saaledes, at Danmark faaer $\frac{2}{3}$ Stemme i Sammenligning